

חברה מפילית... חרפה למדינה ולאימסד

רואה חובה לנפשי כבעלדין מנוסה להפיג נות את תשומת-ליבך לתקלה גוראה ש"נעשתה במדינתנו, המבטל כליל את המג"מה של "אור לגויים" ומנציחה את השוד והעושק במדינת-ישראל.

התורה ספרה פרשת יציאת מצרים (שיחרור משיעבוד) ובעיית המים והמוזון בפרשת "בשלח" ומייד אחריה פרשת ית"רו — פרשת מינוי שופטים, "אנשי חיל", שישפטו את העם בכל עת. (אגב, "אנשי חיל", "יראי אלוהים", "אנשי אמת", ו"שונאי בצע", כעצת יתרו, לא מצא כנר"א משה: "ויבחר משה אנשי-חיל מכל ישראל").

מדינת-ישראל אחרי השיחרור מהשיע"כוד לא דאגה למישפטים שלנו (שכחו על הקונסטיטוציה של סיני וחורב וקיימו ירושת הגלות "רבנות ראשית", רבנות מימסדיה, שאין לה שר"רש וענף במישפט העברי). המדינה הנחילה והנציחה את מישפטי רומא, עותר מניה, המלך במסיבתו ועוב"די גוללים וכדומה. ומיש"כ צדק מאין ימצאו?

● השופטים במדינת-ישראל מתמנים מבין עור"כיהדין בעלי ותק של ע"סוק. משתלם, בהתעלם בדרך עבודתם משיפוט ותחושת צדק ואמת. כי ב"עד כסף הם נשכרים גם לצדיק וגם לחוטא. ב"מישפט שלנו אין טפילים כאלה, שאינם יוצרים שום ערכים.

● ה"קודקס הפרוצסורי" אלי" הגויי, מחייב מפרוצ"דורה מישפטית הנמשכת שנים ואין המישפט נעשה לבוקר "כה אמר ד' : דינו מפי מישפט והצילו גוול" עושק, "רמיהו כ"א—ריס: "לבוקר" — מייד!

● הטוען או הנטען אינם מחקבלים בבתי-המישפט בלי עור"דין. זהו חוק ה"מגן על הפטריציים, היכ"ל לים לשכור עור"דין מוכ"שר, נגד הפלבאים, שאין להם כמה לשכור עור"דין.

● בדין שלנו ישנו "נש" בע ונוטל", "נשבע ופטור", אבל גם להישבע, גם ל"שלם אין זו אלא, "מידת סדום" — להעליב כן-אדם ולדרוש ממנו שבועה בזמן שאין מאמינים לו.

● במישפט שלנו: "טעות לעולם חור" ו"כל קניין בטעות — חור", "טעה בכל שהוא חוזר לעולם" ו"דיין הנוטל שכר לדון, כל דיניו בטלים" (רמב"ם, הלכות סנהדרין). וחוזרים לדון אפילו כמה פעמים, עד שיצא הדין לצדק, ואילו אצל הגויים, אם נתגלה טעות, ישנה "פיה קדושה" — ביתדין לצדק, בית-מישפט עליון, שאם אפילו טעה, כמו שיכול לק"רות אצל כל בני-האדם, הרי לא ניתן לתקן המעוות, כי היוקרה יותר חשובה מהצדק והאמת.

עוד כל מיני ביוקרטיה שסובל מהם הצדק, ואינני רוצה להלאות אותך ב"דברים קונקרטיים. תאמין לי שהנני מדבר מהניסיון המר, וכבר אמר רב סעדיה גאון: "אין חכם כבעל הניסיון".

...אני מחכה לאמיל זולא וזלא ישראל, שיכ"תוב את ה"אני משים" — להוציא לצדק דיני, ולא תבוא, חלילה, "חרב לעולם על עיניי הדין ועיוות-הדין".

בתודה ובהוקרה
אלכסנדר זרחין, תל-אביב

המעטפה שהגיעה השבוע למישרדי המערכת הכילה לא מיכתב אחד, אלא שלוש ש"ה שניים מהם היו מופנים אל המערכת. המיכתב השלישי היה העתק מיכתב שנשלח לפני כשנתיים לדוד בן-גוריון. כותב המיכתבים הוא הממציא הנודע, האינ"ג'ניו והטכנולוג אלכסנדר זרחין. בשל העניין המיוחד, שאנו סבורים שעשוי להיות לקוראים במיכתבים אלה, הם מובאים בזה להלן, במלואם, בהשמטות מעטות בלבד.

טים יד בכל הגולה ואינם מוצלים את אוצרות האינספור של הארץ, המסור גלים להפוך אותנו ממושטייד לבנקרים של העולם. הרי מה שהוקם כאן זאת חברה מפילית, כשהרוב בורה מעבודת"כפיים.

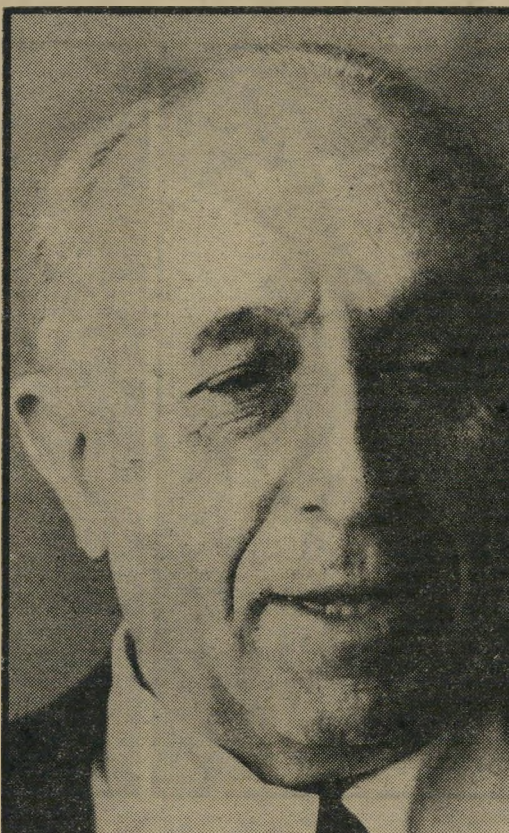
הכל רצים לחנוונאות, לפקידות, לשלי"חיות, לבנקאות, שמלאכתם מלאכת לים"טים. על כל צעד ושעל סניף של בנק, המלסטם את הבריות לטובת איזה ספק"לנטים ומתעשרים על חשבון העמל.

המימסד מבטיח התעשרות לעשירים

"טוב שבזרופאים — לגיהנום" (קדושי"ו, 19)

הדיאגנוזה של אורי אבנרי במאמרו מ"יום 2.10.74 הנדון: "רפואה מתחת לשול" "ז"ג, העולם הזה 1935) היא נכונה, אולם מסקנתו, "החברה הזאת חולה, אם לא תז"כה בטיפול בעוד מועד, היא תתנוון ותז"קב", — לוקה בחסר. מה הוא הטיפול? מחנות-ריכוז, בתי-סוהר, עבודת-פרך?

טיפולים שהמציאו הגויים לא יעזרו. אין תרופה חוץ מתלמוד תורה. "אם פגע בך מנוול — משכהו לבית-המידרש. אם אבן הוא — נמוח; אם ברזל הוא — מתפוצץ". (סוכה נ"ב). "אם ראת דור שמי" דותיו שקר, דע שהמלכות מיתגרה באותו הדור" (רות דבא א"ב); "אם אין תר"רה — אין דרך-ארץ" (אבות ג', י"ז).

ממציא זרחין "אור לגויים"

איני מבין את ההתפעלות מ"הערכים הסוציאליים ה"מוצקים" בישראל. או טע"ננו של אורי אבנרי, "כי אכן הקמנו חברה אחרת... אור לגויים". הרי כל ה"מוסדות הסוציאליים האלה היו וישנם בגלוינות.

בבתי-ספר, תלמוד-תור"רה", למדו ילדי עניים בלי תשלום וקיבלו גם ארוחות, גם מלבושים חינם אין כסף, היו בתל תמחוי, מר"שב" זקנים, "ביקור-חור" לים, מרחצאות, מיקוואות, "מעות חייטין", בתי-מיד"רא, חברות גמילות-חסדים ש"ש, ישיבות, חברות-קדי"ו, והכנסת כלה" וכר... הכל חינם לגזרמים. החידוש ה"יחיד בישראל הוא הביטוח" הלאומי, אבל לא בלי פשי"טת העור של העמלים והש"כירים בישראל. עם כל ה"מיסים האינסופיים עדיין מוכרחים המוסדות הסוצ"יאליים בישראל להתרים ולקבץ נדבות ולקשקש ב"קופסאות צדקה.

הרי זאת חרפה ל"מדינה ולמימסד, הפושי"

גזבר הסוכנות דולצ'ין ובנקאי טיבור רוזנבאום יד לחוצת יד

וסובסידיות, ומענקים, ומחיקת-חובות ל"בעלי זרוע ומרפקים ואין דואג להוציא "לחם" מן הארץ. וכל העיניים נשואות למגביות, למענקים ולהלוואות שאין ס"כויים לפרעם.

ובתפילת נעילה קבעו אנשי הכנסת הגדולה — "למען נחדל מעושק ידינו, ותקבלנו בתשובה" ושוב: "למען נחדל מ"עושק ידינו ונשוב אלך". האם לזה מחנכת החברה שלנו?

אלכסנדר זרחין, תל-אביב

מיכתב לדוד בן-גוריון:

16.8.72 "יש חוכמה בגויים — תאמין! יש תורה בגויים — אל תאמין!" (איכה רבתי ב' י"ז)

מר בן-גוריון הנכבד והיקר שלומך ישגה!

במיכתבך למר עזר וייצמן, שהתפרסם בהארץ מיום 15.8.72 כתבת שהינך "כותב זיכרונות בשביל הדור הצעיר, שידע מה טוב ומה לא טוב שנעשה במדינתנו". אני

קראתי בהשתוממות את הידיעות המור"באות בשבועונכם האחרון כדף תשקיף מיום 2.10.74 (העולם הזה 1935) כאילו "דולצ'ין מואשם בכך שכגובר הסוכנות היהודית הוא נושא באחריות לשערוריית וד וכן לשערורייה האחרונה של החברה לישראל, שהסוכנות שותפה במניותיה". ברצוני לקבוע שאין כל שחר לידיעה שלכם על השתתפות הסוכנות בחברת יש"ראל. אין לסוכנות שום השתתפות בה ואין לה שום קשר עם החברה הזאת. לגבי חברת ורד: החברה זו שייכת ב"70% לממשלה ו"30% למקורות. בחברת מקורות יש לסוכנות היהודית שליש של מניות יסוד. לסוכנות לא היה ואין לה נציג בהנהלת ורד ולפיכך אין להטיל עליה אחריות עבור מה ששרה בה.

בבכת מועדים לשימחה אריה ל. דולצ'ין, תל-אביב

● גזבר הסוכנות היהודית צודק ב"טענהו לגבי שותפות הסוכנות היהודית בחברה לישראל. ניסוח מוטעה של הידי"עה גרם לשיבוש, כשהכוונה היתה לשע"רוויית הפקדות הכספים של צ"ים, יחד עם החברה לישראל, בבנק של טיבור ר"זנבאום. הסוכנות היא בעלת 20% ממניות חברת צ"ים ומשום כך היא נושאת באח"ריות לשערורייה באותה מידה כמו ה"ממשלה, שאף לה 20% ממניות צ"ים. מר דולצ'ין היה ודאי משתומם פחות למקרא ההאשמות שהועלו נגדו, לוא היה מקדיש את אותה תשומת-לב שהע"ניק לידיעה זו, לידיעה מפורטת יותר שהתפרסמה בעיתון זה לפני שנה תחת הכותרת "הסוכנות כעסק פרטי" (העולם הזה 1873, מיום 25.7.73). על מנת לרע"ן את זיכרון הקוראים, מובאת בזאת אותה ידיעה כלשונה:

כמו במדינת-ישראל, גם בשכנתה, הסוכ"נות היהודית, מתנהלים העניינים על-ידי צוות מצומצם של בוטים, ללא כל פ"י קוח אמיתי ונוהלים ציבוריים מקובלים. בימים אלה נתנה הסוכנות דוגמה טובה כיצד אין "מטפלים בכספי ציבור. היה זה כאשר הסוכנות נזקקה לאחרונה להלוואה גדולה יחסית. מקובל בעולם, ש"גוף ציבורי, שכספיו אינם הכספים ה"פרטיים של מנהליו, פונים למיספר בנקים ומוסדות כספיים רציניים, מתעניינים ב"תנאים שבהם יוכלו לקבל הלוואה כזאת. לסוכנות היהודית יש שם טוב מאוד בשוק ההון הבינלאומי, ועל השטרות שלה אומ"רים שהם טובים יותר מאלה של מדינת"ישראל. כל בנק רק ישמח להלוות לה כספים ובתנאים נוחים.

למרות זאת פנה אריה דולצ'ין, גזבר הסוכנות, אל ד"ר טיבור רוזנבאום, ביקש ממנו את ההלוואה מבלי לקבל הצעות מבנקים אחרים. טיבור רוזנבאום הוא בע"ליו של בנק א.ס.י.ב. בשווייץ, שעליו נטעו

בעבר, כי הוא משמש כצינור להלבנת כס"פם של המאפיה האמריקאית ומאיר לנס"קי. וכן יש לו יתרון נוסף: הוא בעצמו חבר ועדת הכספים של הסוכנות — הגוף המפקח, היאורטית לפחות, על אריה דול"צין. כמו כן, טיבור הוא גיבור הקונגרס היהודי העולמי, גוף התיאום של הסוכ"נות. טיבור... סידר לסוכנות את ההלוואה המבוקשת, בסך עשרים מיליון דולר, כ"י

בהם שותפה הסוכנות וגם לסוכנות ע"צ"מה, שהמקידה כספים בבנק של טיבור רוזנבאום, הרבה מיליונים. העולם הזה מקווה שבירכת, "מועדים לשימחה" בה מסיים מר דולצ'ין, אינה בלשון סגי נהור, והכוונה למועדים מלשון חגים ולא למועדים מלשון נכשלים.